

MATICHONBOOK

THE
SHELTERING SKY

ใต้เงาฟ้า

Paul Bowles

The Sheltering Sky

ใต้เงาฟ้า

Paul Bowles

อกิมา แปล

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2561

ใต้เงื้อมฟ้า • อธิมา แปล

จากเรื่อง The Sheltering Sky ของ Paul Bowles

Copyright © 1949, 1976, Rodrigo Rey Rosa

All rights reserved

Thai Language Copyright © 2018 by Matichon Publishing House

Thai Translation rights arranged with Wylie Agency (UK) LTD

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน 2561

ราคา 380 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

โบวล์ส, พอล. ใต้เงื้อมฟ้า.-- กรุงเทพฯ : มติชน, 2561. 416 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. อธิมา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978 - 974 - 02 - 1626 - 1

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาพ, สุพจน์ แจ่มเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ปิยชนัน สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เทิงวิเศษ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, อพิสิทธิ์ ธีระจาวรรณ

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • บรรณาธิการเล่ม : เฉลิมพล แพทยกุล

พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทร์หอม, วรกัญญา ผดุงเกษมคง • กราฟิกเลย์เอาต์ : กรวีย์ เจนกิจณรงค์

ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ณัฐชญาภรณ์ บุญมี

ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ภิรมย์ สุวาร์ตน์, ณัฏฐา เขียวกล

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

เพื่อมอบให้วัด ห้องสมุด โรงเรียน หรือองค์กรการกุศลต่างๆ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353 โทรสาร 0-2591-9012

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชานิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองงานเตรียมพิมพ์ บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชานิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุขาประชาสงวรรค์ 2 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด

จังหวัดนนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0596 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชานิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3353 โทรสาร 0-2591-9012

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

อนันต์PRINT
ON DEMAND

ฝ่ายงานรับจ้างพิมพ์ : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ผลิตสิ่งพิมพ์ทุกประเภท
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 โทรสาร 0-2591-9002

ແດ່ຈນ

ພອດ ໂບວສ໌

ชะตากรรมของมนุษย์แต่ละคนเป็นแค่เรื่องส่วนตัว

วันเสียแต่ว่าบังเอิญไปพ้องกับเรื่องราว

ในความทรงจำของเขาผู้นั้น

เอดูอาร์โด มัลเลอา

ภาคอุรณ
น้ำชาในชาฮารา

1

เขารู้สึกตัวตื่นและลืมตา ห่องข้างไว้ความหมาย เขาเพิ่งกลับจากการดำดิ่งลึกล้าลงสู่ห้วงแห่งความไร้ตัวตน หากเขาไว้เรียวแรงจะรู้สึกรู้สาถึงตำแหน่งแห่งที่ในกาลและอวกาศของตนแล้วไซ้ร้ เขายังแล้งไว้ความปรารถนานั้นเสียด้วย เขาลอยคว้างอยู่ ณ แห่งหนหนึ่ง ลอยเลื่อนกลับคืนผ่านเว้งว่างกว้างใหญ่แห่งใดไม่อาจรู้ มีร่องรอยแห่งความโศกเศร้าไร้สิ้นสุดที่แกนกลางความรู้สึกนึกคิดของเขาแน่ชัด ทว่าความเศร้าโศกนี้เชื่อใจได้ และเป็นเพียงสิ่งเดียวที่คุ้นเจน เขาไม่ต้องการการปลอบประโลมอันใดอีก ในห้วงความสบายเต็มเปี่ยม ความผ่อนคลายเต็มขั้นนั้น เขาอนนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจมลงสู่ห้วงนิทราเบาสบายชั่วสั้นๆ ที่มักมาเยือนหลังการหลับลึกยาวนาน พลันเขาก็ลืมตาขึ้นอีกครั้งพลงหันมองนาฬิกาข้อมือแค่ปฏิภิริยาตอบสนองอัตโนมัติโดยแท้ เพราะเมื่อเห็นว่าเป็นเวลาใดก็กลับรู้สึกสับสนขึ้นมา เขาลุกขึ้นนั่ง จ้องมองรอบๆ ห้องเรียบๆ ไว้รสนิยม เอามือก่ายหน้าผาก ถอนหายใจหนักหน่วง แล้วเอนหลังลงบนเตียง แต่ครานี้เขาตื่นแล้ว ชั่ววินาทีต่อมาเขาก็รู้สึกถึงตำแหน่งแห่งที่ของตัวเอง รับรู้ว่าเป็นเวลาบ่ายแก่ และรู้ว่าตนหลับไปตั้งแต่มือกลางวัน เขาได้ยินเสียงกรรยาดังมาจากห้องข้างๆ รองเท้าแตะมีสนย่าตึงตึงไปมา

บนพื้นกระเบื้องผิวเรียบ และในตอนนี้เสียงที่วาก็ช่วยให้เขาสบายใจ เนื่องจากความรู้สึกนึกคิดของเขาหลุดลอยไปถึงขั้นที่ล่ำฟังเพียงความแนชัดถึงการมีชีวิตอยู่นั้นไม่เพียงพอว่าการทำใจยอมรับห้องแคบ ๆ สูง ๆ เพดานมีคานผืนงโดยรอบตกแต่งด้วยลวดลายเจาะฉลุสีซีดเนือย อีกทั้งหน้าต่างกระจกสีสั้มและแดงที่จับปัดนั้นช่างยากเย็นเหลือเกิน เขาหาว ห้องนี้ไม่มีอากาศเอาเสียเลย จากนั้นเขาจึงปีนลงจากเตียงสูง ผลักหน้าต่างเปิดออก ช่วงขณะนั้นเองที่เขาระลึกถึงความผืนขึ้นมาได้ แม้จะจดจำรายละเอียดไม่ได้ แต่เขารู้ดีว่าตนผืนถึงมัน อีกฝั่งหนึ่งนอกหน้าต่างมีทั้งอากาศ หลังคาบ้านเรือน ตัวเมือง และทะเล สายลมยามเย็นโลมไล่ใบหน้าขณะเขาเหม่อมอง นาทินั้นเองที่ความผืนหวนคื่นมาตรงหน้าถึงตอนนี้เขาทำได้เพียงลั้มตัวลงนอนอย่างเคย หายใจซ้า ๆ แทบพร้อมที่จะหลับลงอีกครา นิ่งเกร็งราวเป็นอัมพาตในห้องอุดอู้ เขาไม่รอกอยยามสนธยา แต่ทิ้งตัวเองอยู่อย่างนั้นกระทั่งมันเยิ้มกรายมา

2

ที่ระเบียงร้านคาเฟ่เด็คมีล-นิวเซอส์ ชาวอาหรับสองสามคนนั่งดื่มกาแฟกันอยู่ มีเพียงหมวกเฟซสีแดงเจดต่าง ๆ เท่านั้น

ที่ทำให้พวกเขาโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ ในท่าเรือ เสื้อผ้าแบบยุโรปของพวกเขาทั้งเปื่อยยุ่ยและมอมชอม บอกยากว่าตัดเย็บมาจากเนื้อผ้าชนิดใด พวกเด็กขีตอรองเท้าร้างเกือบเปลือยเปล่า นั่งยองๆ บนตั่งทำงาน ก้มมองทางเท้า ไม่มีกะจิตกะใจจะโบกไล่แมลงวันที่ไต่ตอมใบหน้า อากาศในคาเฟ่เย็นกว่า แต่ก็อับชื้น หินกลิ้งไวน์เก่าเก็บและปัสสาวะ

ที่โต๊ะในมุมมืดที่สุดของร้านมีชาวอเมริกันสามคนนั่งอยู่ เป็นชายหนุ่มสองคนกับหญิงสาวอีกหนึ่ง พวกเขาสนทนากันเจี๊ยบๆ ด้วยท่าทีแบบคนมีเวลาทั้งชีวิตเหลือเพื่อ ชายคนหนึ่งในนั้น คนตัวผอมกว่าหน้ามยุระว่าพะวงเล็กน้อยกำลังพับแผนที่สารพัดสีที่เขาเพิ่งกางลงบนโต๊ะเมื่อครู่ก่อน ภรรยาเขาเฝ้ามองออกไปที่ริยาละเอียดประณีตนั้นด้วยความบันเทิงระคนระอาใจ เธอเบื่อหน่ายแผนที่ ส่วนเขามักพึ่งพาแผนที่เหล่านั้น แม้กระทั่งในช่วงสั้นๆ เมื่อครั้งชีวิตของทั้งคู่ยังเป็นหลักเป็นฐาน ซึ่งถือว่าน้อยแสนน้อยนับแต่แต่งงานกันเมื่อสิบสองปีก่อน ขอเพียงได้เห็นแผนที่ เขาจะเริ่มศึกษามันอย่างหลงใหลใฝ่ฝัน และหลังจากนั้น บ่อยเสียยิ่งกว่าบ่อย เขามักเริ่มวางแผนการเดินทางครั้งใหม่ชนิดแทบเป็นไปได้ ซึ่งบางครั้งก็ทะลึ่งกลายเป็นความจริงขึ้นมา เขาไม่คิดว่าตัวเองเป็นนักท่องเที่ยวดแต่เป็นนักเดินทาง ข้อแตกต่างส่วนหนึ่งนั่นคือเรื่องเวลา เขามักอธิบายเช่นนี้ ขณะที่โดยทั่วไปนักท่องเที่ยวมักกระวีกระวาดกลับบ้านหลังสิ้นสุดเวลาแรมสัปดาห์

หรือแรมเดือน นักเดินทางกลับมักผูกมัดกับสถานที่แห่งใดไปมากกว่าแห่งอื่นๆ พวกเขาค่อยๆ เคลื่อนที่มุ่งไปในชั่วเวลาหลายๆ ปี จากสถานที่สักแห่งบนโลกไปยังที่แห่งใหม่ ที่จริงแล้วเขาคงตอบยากว่า ในบรรดาสถานที่แห่งต่างๆ ที่เคยไปอยู่มาในที่ใดเล่าที่เขารู้สึกอุ่นใจมากที่สุด ก่อนเกิดสงคราม คำตอบคงเป็นยุโรปและตะวันออกไกล ช่วงสงครามคงเป็นหมู่เกาะอินดีสตะวันตกและอเมริกาใต้ และเธอก็ติดตามเขาไปตลอดโดยไม่เคยพำนักถึงความไม่พอใจของเธอบ่อยเกินไปหรือฟุ้งฟายเกินเหตุเลย

บัดนี้พวกเขาเพิ่งจะข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเป็นครั้งแรกนับจากปี 1939 พวกเขาสัมผัสกระดิ่งสอยห้อยตามมากมาย รวมถึงความตั้งใจที่จะอยู่ให้ห่างจากสถานที่ต่างๆ ที่สงครามลุกลามไปถึง ก็อย่างที่เขาเคยว่าไว้ ข้อแตกต่างสำคัญอีกประการระหว่างนักท่องเที่ยวกับนักเดินทางก็คือ พวกเขาแรกยอมรับในอารยธรรมของตนอย่างไม่มีข้อกังขา แต่นักเดินทางหาเป็นเช่นนั้นไม่ พวกเขาหลังย่อมเปรียบเทียบสิ่งนั้นสิ่งนี้ ปฏิเสธสิ่งต่างๆ ที่ตนไม่พึงใจ และสงครามก็คือด้านหนึ่งของยุคแห่งจักรกลที่เขาอยากจะลืมไปเสีย

ตอนอยู่นิวยอร์ก พวกเขารู้ว่าแอฟริกาเหนือเป็นหนึ่งในสถานที่ไม่กี่แห่งที่โดยสารเรือไปได้ จากการไปเยือนครั้งแรกๆ สมัยยังร่ำเรียนอยู่ที่ปารีสและมาดริด สถานที่แห่งนี้ดูเหมือนจะมาใช้ชีวิตอยู่สักปีหรือทำนองนั้น อีกข้อคือใกล้

สเปนและอิตาลี ถ้าอยู่ไม่ไหวก็ข้ามฝั่งไปยุโรปได้เสมอ วาน
ซีนี่เรือโดยสารลำน้อยเฟื่องโยนพวกเขาพ้นจากที่รองรับแสน
สบายลงสู่ท่าเทียบเรืออันร้อนระอุเหลือร้าย ทั้งให้เนื้อตัว
เหม็นอับชก ขมวดคิ้วนัวหน้าด้วยความขุ่นเคืองใจ ในที่ซึ่งถึงจะ
ผ่านไปพักใหญ่ก็ไม่มีใครสนใจพวกเขาแม้เพียงนิด ขณะที่
ยื่นเผชิญอาทิตยแผดแสงกล้านั้น เขานึกอยากยอมพ่ายแพ้
กลับขึ้นเรือไป แล้วลองสานต่อแผนการเดินทางไปยังอิสตันบูล
แต่ครั้งจะล้มเลิกความตั้งใจก็ต้องเสียหน้าเอาง่ายๆ เพราะ
เขาเองที่หว่านล้อมให้ทุกคนเดินทางมาแอฟริกาเหนือด้วย
กัน เขาจึงเริ่มทอดตามองท่าเทียบเรือครั้งแล้วครั้งเล่าด้วย
ท่าทางเอาจริงเอาจัง ตั้งข้อสังเกตแบบไม่เินยอถึงสถานที่
ดังกล่าวสองสามอย่าง และปล่อยผ่านไปเช่นนั้น ตั้งมันอย่าง
เงิบๆ ว่าจะเคลื่อนสู่ผืนแผ่นดินให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ส่วนผู้ชายอีกคนที่โต๊ะ เวลาไม่ได้พูดนั้นเอาแต่ผิวปาก
เรื่อยเปื่อยไม่เป็นทำนอง เขาอายุน้อยกว่าชายอีกคนหน่อย
รูปร่างกำยำกว่า และหน้าตาหล่อเหลาชวนตะลึงด้วยมาดแบบ
พระเอกหนังช่วงหลังๆ มานี้ตามที่หญิงสาวคนนั้นมักบอกเขา¹
ปกติแล้วในหน้าเรียบเฉยของเขาไม่ค่อยแสดงอารมณ์ความ

¹ ในต้นฉบับ ผู้เขียนใช้สำนวน “...in his late Paramount way.”
หมายถึงด้วยท่าทางเหมือนพระเอกภาพยนตร์ Paramount Picture
ซึ่งในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นยุคทองของพระเอกภาพยนตร์
เอ็กซัน ท่าทางวางก้าม มีความเป็นเพลย์บอยสูง-บรรณาธิการ

รู้สึก แต่เครื่องหมายที่ประกอบรวมกันสื่อถึงความพึงพอใจ
จิตชีวิตทั่วๆ ไป

พวกเขามองไปยังมานุญยามบ่ายในท้องถนน

“สงครามทั้งร่ำรอยไฉนี้จริง ๆ ด้วย” แม้จะร่างเล็ก ผม
ทอง ผิวขาวลึสมะกอก แต่สายตาดูจริงจังกลับทำให้เธอดูไม่สวย
เท่าที่ควร หากใครได้สานสวดดวงตานั้น ส่วนอื่นๆ บนใบหน้า
ก็ดูราวจะวางเลื่อนไป และหลังจากนั้นถ้าใครพยายามนึกถึง
ภาพเธอ สิ่งที่ยังเหลืออยู่คงมีเพียงความรุนแรงเชือดเฉือนแถม
สงสัยในดวงตาเบิกกว้าง

“ก็แน่ละ มีกองกำลังตั้งมากมายผ่านเส้นทางนี้มาร่วมปี
หรืออาจจะนานกว่านั้นอีก”

“น่าจะยังมีบางแห่งในโลกที่ไม่ถูกแตะต้องบ้างนะ” หญิง
สาวเอ่ย นี่ก็เพียงพอจะเอาใจสามี เพราะนึกเสียใจที่ครู่ก่อน
เธอหงุดหงิดใส่เขาเรื่องแผนที่ เขารู้สึกถึงท่าทีดังกล่าวได้แต่
ก็ไม่เข้าใจเหตุผลของเธอจึงไม่ได้สนใจ

ชายอีกคนหัวเราะอย่างบ้าอำนาจแล้วร่วมสมทบ

“เพื่อผลประโยชน์พิเศษสุดของคุณสินะ” สามีเธอบอกว่า

“เพื่อเราต่างหาก คุณเองก็เกลียดเรื่องทั้งหมดนี้พอๆ กับ
ฉันนั่นแหละนะ”

“เรื่องทั้งหมดอะไรกัน” เขาถามอย่างร้อนตัว “ถ้าคุณ
หมายถึงเศษซากจิตชีวิตที่พอจะเรียกว่าเมืองนี้ละก็ จริงอยู่ แต่
ยังไงผมก็ยอมอยู่ที่นี่ดีกว่ากลับไปอเมริกาที่ไหนซะ”

เธอรีบเออออตาม “อ้อ แนนอนอยู่แล้ว แต่ฉันไม่ได้หมายถึงที่นี่หรือที่ไหนเป็นพิเศษหรอก ฉันพูดถึงเรื่องเลวร้ายทั้งหลายแหล่หลังสงครามทุกครั้งทุกหนแห่งโดยรวมๆ นะ”

“แฮม คิท” ชายอีกคนเอ่ยปาก “คุณจะไปจำสงครามครั้งไหนได้อีกล่ะ”

เธอไม่ใส่ใจเขา “คนประเทศไหนๆ ก็เหมือนๆ กันไปหมดแล้ว ไม่มีบุคลิก ไร้ความงาม ขาดต้นแบบ ไม่มีวัฒนธรรม ไม่มีอะไร ไม่เหลืออะไรสักอย่างเลย”

ฝ่ายสามีเอื้อมไปตบหลังมือเธอ “คุณพูดถูก ถูกต้องเลย” เขาพูดยิ้มๆ “ทุกอย่างดูทึมเทาไปหมด และจะหม่นหมองกว่านี้อีก แต่หลายที่ด้านทานอาหารป่วยใช้นั้นได้นานกว่าที่อื่น คุณคอยดูสิ อย่างที่ซาฮารานี้...”

วิทยุส่งเสียงไซปราโนลูกคอแพรวพราวอารมณ์ท่วมท้น กระหึ่มมาจากอีกฝั่งถนน คิทสะดุ้งตัวสั่น “ฉันเรารีบไปที่นั่นกันเถอะ” เธอว่า “เราอาจจะหนีเสียงบ้านั้นได้”

พวกเขาฟังอย่างตั้งใจ เมื่อท่อนร้องเดี่ยวใกล้จบลง พร้อมที่จะส่งโน้ตเสียงสูงตัวสุดท้ายตามระเบียบ

ถึงตอนนี้คิทก็พูดขึ้นว่า “เสียงบ้านั้นจบเสียได้ เห็นที่ฉันต้องดื่มมุลแมส² อีกสักขวดแล้วล่ะ”

“พระเจ้า คุณจะดื่มไอ้ก๊าศนั้นอีกเหรอ เดียวก็พานป่วยเอาหรอก”

² น้ำแร่อัดก๊าซยี่ห้อหนึ่ง-ผู้แปล

“ฉันรู้่าน่านเนอร์” เธอตอบคำ “แต่ฉันเลิกคิดถึงน่านไม่
ได้เลย ไม่ว่าจะมองอะไรก็พานให้รู้สึกกระหายอยู่เรื่อย ตอน
นี้ฉันรู้สึกว่าคงเลิกเหล่านได้จริง ๆ แล้วละ อากาศร่น ๆ แบบนี้
ดื่มไม่ลงหรอก”

“เอาแพรโนอีกใหม่” น่านเนอร์ถามพอร์ด

คิเล็กคิ้ว “ถ้าเป็นแพรโนของแท่นะนะ...”

“ก็ไม่ว่านี่” น่านเนอร์เอ่ยขณะบริกรเอาน่านแรมมาเสิร์ฟที่โต๊ะ

ไม่ใช่แพรโนของแท่น

“เชอ เนสตร์ ปาส์ ดู เฟร แปรโนด์?”

ใช่ครับใช่ นี่แหละแพรโน

“ซิ, ซิ, เซสตร์ ดู แปรโนด์” บริกรตอบ

“มาดื่มกันอีกสักรอบน่าน” พอร์ดเอ่ยปาก จ้องมองแก้วตัว
เองอย่างเบื่อหน่าย ไม่มีใครพูดอะไรเลยเมื่อบริกรจากไปและ
โซปราโนท่อนร้องเดี๋ยวดังขึ้นอีกรอบ

“เสียงเธอเพี้ยนซะมัด!” น่านเนอร์ร้อง เสียงแผดล่นจาก
แตรรถรางที่ขับผ่านระเบียงด้านนอกดังกลบเสียงดนตรีไปครู่
หนึ่ง ภายใต้อาทางดินตลิ่งนั้น พวกเขาแลเห็นพาหนะไม่มี
หลังคาแน่นเอี้ยดไปด้วยผู้คนสวมเสื้อผ้าขาว ๆ ปอน ๆ ใน
แสงแดดขณะโยกเขยักขับผ่าน

พอร์ดเอ่ยขึ้นว่ “เมื่อวานผมฝันแปลก ๆ พยายามนึก
มาตลอด จนเพ่งจำได้นานี่เอง”

“อย่านะ” คิทร้องล่ง “ความฝันน่านเพื่อทั้งเพ ขอร้องละ”

“คุณไม่อยากรฟังละสิ” เขาหัวเราะ “แต่ยังงิผมก็จะเล่า
อยู่ดี” คำสุดท้ายนั้นแฝงความใจร้ายบางประการที่ล่านังผิวเผิน

อาจดูเหมือนแกล้งทำ ทว่าเมื่อคิดตั้งใจมอง เธอกลับรู้สึกตรงกันข้ามว่าเขากำลังปกปิดความรุนแรงที่เขารู้สึกอยู่จริง ๆ เธอจึงไม่ได้หลุดปากเรื่องร้าย ๆ ที่ติดอยู่ปลายลิ้นออกไป

“ผมจะรีบเล่าก็แล้วกัน” เขายิ้ม “ผมรู้ว่าคุณยอมฟังก็เพื่อผม แต่แค่คิดมันไม่ช่วยให้ผมจำได้ขึ้นมานะสิ ขณะนั้นเป็นตอนกลางวัน ผมอยู่บนรถไฟที่เร่งความเร็วขึ้นทุกขณะ ผมนึกในใจว่า ‘เรากำลังทิ้งตัวลงใส่เตียงหลังใหญ่กับผ้าปูที่นอนกองพะเนิน’”

ทันเนอร์พูดแผ่วนัย “ลองอ่านตำราทำนายฝันยิบซีของมาตามลาอิวฟีดูสิ”

“หุบปากนะ แล้วผมก็คิดว่าผมสามารถใช้ชีวิตได้ใหม่อีกครั้งถ้าต้องการ เริ่มใหม่ตั้งแต่ต้นจนมาถึงปัจจุบัน มีชีวิตเหมือนเดิมทุกประการ เหมือนเดิมกระทั่งรายละเอียดยิบย่อย”

คิทหลับตาลงอย่างไม่สู้ดีนัก

“เป็นอะไรไปล่ะ” เขาถามเธอ

“ฉันว่าการที่คุณยืนกรานทำอย่างนี้ช่างไร้ความคิดและเห็นแก่ตัวเหลือเกิน ในเมื่อคุณก็รู้ว่าพวกเราเปื้อนมันขนาดไหน”

“แต่ผมสนุกมากเลยนะ” เขาส่งเสียงเรีงว่า “ผมพนันว่าทันเนอร์ต้องอยากฟังแน่ ๆ เลยจริงไหม”

ทันเนอร์ยิ้ม “ความฝันเป็นเรื่องโปรดของผมเลย ผมจำตำราลาอิวฟีได้ขึ้นใจเชียวแหละ”

คิทลีมตาข้างหนึ่งมองเขา เครื่องดื่มมาเสิร์ฟแล้ว

“ผมเคยบอกตัวเองว่า ‘ไม่! อย่างนะ!’ ผมไม่อาจเผชิญหน้ากับความกลัวและความเจ็บปวดอย่างเหลือร้ายทุกรายละเอียดนั้นได้อีก แต่แล้วไม่รู้เพราะอะไรผมถึงหันไปมองต้นไม้หน้าต่างแล้วบอกตัวเองว่า ‘เอากี้เอา’ เพราะผมรู้ดีว่าอยากสัมผัสมันอีกสักครั้งเพื่อจะได้สูดกลิ่นฤดูใบไม้ผลิอย่างที่ผมเคยได้กลิ่นสมัยเด็กๆ แต่แล้วผมก็รู้สึกท้อสาบสูญไป เพราะระหว่างที่ตอบว่า ‘ไม่!’ ผมก็เริ่มเกร็งและขบฟันหน้าจนแตก อย่างกับว่ามันเป็นปูนปั้นขึ้นแผละ รถไฟขบวนนั้นหยุดวิ่งเสียแล้ว ส่วนผมได้แต่กำเศษฟันที่แตกออกแล้วเริ่มสะอึกสะอื้น คุณรู้จักอาการสะอื้นยามฝันร้ายที่เขย่าขวัญคุณราวแผ่นดินไหวนั้นใช่ไหมล่ะ”

คิทเงอะงะลุกจากโต๊ะเดินตรงไปยังประตูที่เขียนว่า ^{ผู้หญิง} ดามส์ เธอกำลังร้องไห้

“ข้างเธอเถอะ” พอร์ตบอกทันเนอร์ผู้มีสีหน้ากังวล “เธอหมดแรงนะ อากาศร้อนทำให้เธอรู้สึกแย่”

3

เขานั่งอ่านหนังสือบนเตียงโดยสวมเพียงกางเกงขาสั้นตัวเดียว ประตูเชื่อมระหว่างห้องทั้งสองรวมทั้งหน้าต่างถูกเปิดทิ้งไว้

ประกาศการสาธตแสงไฟลำใหญ่หมุนควงเป็นวงช้าๆ เหนือเมือง
และบริเวณอ่าว กริ่งไฟฟ้าแผดเสียงลั่นไม่หยุดหย่อนสยบ
สภาพการจราจรเนิบเนื่อย

“มีหนังฉายแถวนี้หรือ” คิทเอย์ถาม

“คงงั้น” เขาตอบไม่จริงจิง ยังอ่านหนังสือ่วนอยู่

“สงสัยจิงว่าฉายเรื่องอะไร”

“อะไรนะ” เขาวางหนังสือลง “อย่าบอกนะว่าคุณอยาก
ไปดู”

“เปล่า” เสียงเธอดูไม่มั่นใจ “แค่สงสัยนะ”

“บอกให้ก็ได้ เขาฉายหนังภาษาอาหรับเรื่องคู่มั่นให้
เขานะ เห็นเขียนไว้ใต้ชื่อเรื่องอย่างนั้น”

“เหลือเชื่อจริงๆ”

“ผมรู้”

เธอเดินเรื่อยเข้าห้องไปพลาซัสบุหรืออย่างใช้ความคิด
เดินวนไปวนมาอยู่สักหนึ่งนาที เขาเงยหน้ามอง

“มีอะไรหรือ” เขาถาม

“เปล่านี้” เธอชะงักไป “ฉันแค่หงุดหงิดนิดหน่อย คุณไม่น่า
เล่าเรื่องความฝันนั้นต่อหน้าทันเนอร์เลย”

เขาไม่กล้าถาม ‘นี่หรือสาเหตุที่คุณร้องไห้’ เลยถามไป
ว่า “ต่อหน้าเขางั้นหรือ ผมเล่าให้ทั้งเขาทั้งคุณฟังยังไถ่
ความฝันมันจะอะไรนักเล่า พระเจ้า อย่างจริงจิงไปซะทุกอย่าง
สิ แล้วทำไมเขาถึงไม่ควรได้ฟังล่ะ ทันเนอร์เป็นยังไง เราก็รู้จัก

เขามาตั้งห้าปีแล้วนี่”

“เขาเป็นพวกชอบนินทา คุณก็รู้นี่ ฉันไม่ไวใจเขา เขาจะ
ตัวเผาเลย”

“แต่เขาจะเอาไปนินทากับใครที่นี้ได้” พอร์ตสวอนขึ้นด้วยความ
ความรำคาญ

กลับเป็นคิพที่หัวเสีย

“โฮ้ ไม่ใช่ที่นั่นะสิ” เธอเหน็บ “คุณลืมไปแล้วหรือว่าสัก
วันเราก็ต้องกลับนิวยอร์ก”

“ผมรู้อยู่ แต่ไม่อยากเชื่อแต่ก็ต้องเชื่อ เอาเถอะ แล้ว
มันจะเสียหายยังงัยถ้าเขาจำทุกรายละเอียดได้แล้วไปเล่าให้
ทุกคนที่รู้จักเราฟัง”

“ความฝันคุณมันน่าขายหน้านี่ ไม่รู้ตัวบ้างหรือ”

“โฮ้ไฉน!”

เกิดความเจ็บขึ้นมา

“ใครขายหน้ากันล่ะ คุณหรือผม”

เธอไม่ตอบ แต่เขายังจื๊ต่อ “คุณหมายความว่าไงที่ว่าไม่
ไวใจกันเนอร์ ในแง่ไหนล่ะ”

“โฮ้ ฉันว่าฉันก็ไวใจเขานะ แต่ฉันไม่เคยรู้สึกวางใจเขา
เลย ไม่เคยรู้สึกว่าเขาเป็นเพื่อนสนิทนะ”

“ดีชะมัด ตอนนี่ที่เราอยู่กับเขาเนี่ยนะ”

“ไม่มีอะไรหรอก ฉันชอบเขามากนะ อย่าเข้าใจผิดสิ”

“แต่คุณต้องหมายความว่าอะไรสักอย่างแน่”

“ไซลี ฉันหมายถึงบางอย่างแน่นอน แต่ไม่สำคัญหรอก”
เธอกลับเข้าห้องตัวเองไป เขานิ่งมองเพดานอยู่สักพัก
สีหน้าสีตาจนครุ่นคิด

เขากลับมาอ่านหนังสือต่อ แล้วก็เลิกอ่าน

“แน่ใจนะว่าคุณไม่อยากจะดูคู่มันให้เข้า”

“ไม่เลย”

เขาปิดหนังสือ “ผมว่าจะออกไปเดินเล่นสักครึ่งชั่วโมง”

เขาลุกพรวด สวมเสื้อกีฬากับกางเกงเนื้อผ้าฝ้ายลาย
คลื่นแล้วหวีผม เธอนั่งตะไบเล็บอยู่ข้างบานหน้าต่างที่เปิด
ไว้ในห้องเธอ เขาก็มองดูบันไดตรงที่เรือนผมสีทองนุ่ม
สลวยเลื้อยหยักโค้ง

“น้ำหอมคุณกลิ่นเยี่ยมไปเลยนะ ชี้อที่นี่เธอ” เขาสูด
กลิ่นเสียงดังด้วยความชื่นชม แต่แล้วน้ำเสียงก็เปลี่ยนไปเมื่อ
ถามขึ้นว่า “ว่าแต่คุณหมายความว่าไงเรื่องทันเนอร์นะ”

“โฮ่ พอร์ต เห็นแก่พระเจ้า เลิกพูดเรื่องนี้เถอะ”

“ตกลงจะที่รัก” เขารับคำอย่างยินยอม จูบไหล่เธอ แล้ว
แก่งทำเสียงใสชื่อถามต่ออีกว่า “ผมคิดเรื่องนี้ก็ไม่ได้เซียว
เธอ”

เธอไม่เอ่ยคำใดกระทั่งเขาเดินไปถึงประตู จากนั้นเซิด
ศีรษะขึ้น น้ำเสียงไม่พอใจ “ถึงยังงั้นมันก็เรื่องของคุณมากกว่า
เรื่องของฉันอยู่แล้ว”

“เดี๋ยวผมมานะ” เขากล่าว